СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

РІК XLVI. Ч. 26. Джерзі Сіті, Н. Дж., середа, 2-го лютого 1938. No. 26. Jersey City, N. J., Wednesday, February 2, 1938. VOL. XLVI.

ТРИ ЦЕНТИ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ. ПЯТЬ ЦЕНТІВ ЗА ГРАНИЦЕЮ ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВ АМЕРИКИ. Тел. „Свободи": BErgen 4-0237. — Тел. У. Н. Союзу: BErgen 4-1016. 4-0807. THREE CENTS IN THE UNITED STATES OF AMERICA. FIVE CENTS ELSEWHERE.

ЗАГРОЗА МИРОВІ ПРИЧИНОЮ РОЗБУДОВИ ФЛЬОТИ

ВАШИНҐТОН. — Головний командант американської фльоти, адмірал Лігі, зізнавав перед комітетом морських справ про причини розбудови воєнної фльоти. Він сказав, що в обличчі міжнародного неспокою така розбудова є конче потрібна для забезпеки американського народу. Як важний чинник такої загрози він подав протикомуністичний пакт, заключений між Німеччиною, Італією і Японією, внаслідок якого названі держави не числяться вже з обмеженням розбудови фльоти, і будують її, скільки хочуть. Другим чинником є неспокої в Полудневій Америці. Лігі говорив, що Злучені Держави Америки є дуже вбогі під оглядом бойових кораблів, званих „нищильниками".

МАЛІ БИЗНЕСМЕНИ ДАЛІ ДОБИВАЮТЬСЯ СВОГО.

ВАШИНҐТОН. — До Вашингтону прибула делегація малих бизнесменів, яка має на ціли добиватись від уряду признання і матеріяльної підмоги. Перед представниками уряду делегація висказувала свої скарги і клопоти. Найбільшими клопотами малого бизнесмена є брак доброго кредиту. Часто придавлені чужими платними векслями, яких одначе не можуть перемінити на готівку, вони мусять звертатися за позичками до „фінансових акул", які беруть від них по 2% місячно. Нераз так буває, що люди винні їм далеко більше, ніж вони людям, а проте вони мусять банкротувати. Це є також причиною, що вони не можуть розбудовувати своїх підприємств і часто мусять усувати своїх робітників з праці. Ця делєгація буде ще говорити з самим президентом.

ДЮІ ЗАГОСТРЮЄ УРЯДУВАННЯ.

НЮ ЙОРК. — Окружний прокуратор Дюі видав гострий розпорядок, на основі якого забороняється під карою втрати посади кожному урядникові в його департаменті розказувати газетним репортерам, або якимнебудь іншим посторонним особам, про те, що діється в його департаменті. Бо такі вістки дуже часто помагають ріжним злочинцям, за якими слідкує поліція, втікати від руки справедливости.

РОЗРУХИ В МЕКСИКУ.

БРАВНСВИЛ (Тексас). — В північній частині Мексика сліднї криваві розрухи між поліцією та військом уряду і гуртами тайної мексиканської організації „Дорадо", себто „золотими сорочками", які мають фашистівський характер. Є десятки вбитих.

ЯПОНІЯ ПЕРЕПРОШУЄ АМЕРИКУ.

ВАШИНҐТОН. — Японський уряд вислав до американського уряду чергову ноту, в якій „дуже перепрошує" за те, що японський офіцир вибив по лиці американського представника в Китаю, Алісона.

З КАМПАНІЇ ЗА ЗНЕСЕННЯ ДИТЯЧОЇ ПРАЦІ.

НЮ ЙОРК. — Пані Ґвитмен, членкиня нюйорського комітету боротьби з дитячою працею, заявила, що в Америці є два міліони дітей, хлопців і дівчат, котрі виконують таку працю, яка є шкідлива для них, а яку дуже добре виконувалиб старші люди, що є безробітні. Вона накликувала уряд, щоб законом заборонив дитячу працю, а також щоб звернув увагу на працю старшої молоді, головно дівчат, що працюють по ночах.

БЮТЬСЯ ЗА ПОДАТКИ.

НЮ ЙОРК. — Посадник Ню Йорку, Ля Ґвардія, заявив, що для міста буде тяжко в цім місяці виконати своє зобовязання супроти безробітних і доложити до федеральної підмоги ще від себе суму десять міліонів долярів, коли федеральний уряд не зверне 12 міліонів долярів, стягнених забагато з нюйорських компаній „загальних ужиточностей".

ДОБИВСЯ СВОГО.

НЮ ЙОРК. — Таксівковий шофер Олескі знайшов у своїй таксівці револьвер. Повинуючися законові, він відніс цей револьвер на поліцію. Та мабуть поліції не приходиться часто зустрічати таких законолюбних людей, отже поліції не повірили йому, що цей револьвер хтось полишив у таксівці, й арештували його. Потім суд наложив на нього кару за неправне ношення зброї та позбавив його шоферської леґітимації. Бідний Олескі взявся доказувати, що він говорив правду: слідкуючи кілька днів за тою особою, що полишила в таксівці револьвер, він знайшов її і віддав її поліції. Показалося, що тою особою був відомий нюйорський бандит. Щойно тепер поліція повірила Олеському і звернула йому леґітимацію.

НАСЛІДКИ КОМУНІСТИЧНОГО ГНЕТУ.

Московська поліція арештувала ворожку Шейфер, у якої фреквенція доходила до 300 осіб. Цей рентовний фах позволив їй купити в місті дім і держати аж дві служниці. Подаючи цей факт, совєтська преса зазначує, що Москва переповнена в останньому часі ворожками, що користуються великим попитом населення.

ЕКЗЕКУЦІЯ В ГАЗОВІЙ КОМОРІ.

В Ковні (Литва) стратили при помочі трійливих газів якогось Авксутіса, засудженого на кару смерти за вимордування цілої родини, зложеної з 5 осіб. Це вже третій з черги присуд на Литві, виконаний у газовій келії.

У ВІДНІ НЕ МОЖУТЬ СОБІ ДАТИ РАДИ З ЯЗВОЮ ГОЛУБІВ.

Віденський маґістрат рішив усунути за згодою т-ва охорони звірят язву голубів, що перебувають у великій скількості у Відні й занечищують монументальні будівлі, памятники й майдани. Витроюють цих голубів ґазом, а частинно виловлюють їх і транспортують в Альпи.

ОСЕТР ВЕЛИТ.

Як повідомляє румунська преса, у Вилкові (Басарабія) рибаки виловили з моря осетра ваги 118 кг. Одержали з нього 22 кг. найкращого чорного каввяру. Величезну рибу продали на лїцитації за 33,480 леїв.

КІНЕЦЬ СЛАВНОГО РЕСТОРАНУ.

Саме тепер ліквідують ще одну історичну закутину Парижа: маленький ресторан „Круассан" при вул. Монмартр і Круассан. На місці того ресторану відкриють каварню з усіми модерними улядженнями, з металевою оправою стін, з неоновими світлами, модними меблями і т. д.

Ресторан славний тим, що 31. липня 1914. р. згинув там вожд французьких соціялістів Жорес. Він сидів при вікні і снідав, коли його убивник Вілен вистрілом у зад голови положив його трупом на місці. Від того часу минуло вже 23 роки, але господар і власник ресторану, великий прихильник памяти Жореса, не хотів нічого змінити в улядженні ресторану. Все залишив він так, як воно було того історичного дня. Стіл, що за ним убили Жореса, стояв завжди на тому самому місці, хоч власник мав немало нагод продати його за добрі гроші.

Ресторан славний був не лише згаданим убивством, але теж своєю публикою. Положений у центрі пресової дільниці Парижа гуртував у себе перші усього всіх журналістів, опісля службовиків і робітників друкарень. Туди теж заходили посли після закінчення засідань парляменту.

В „Круассані" бували свого часу Муссоліні, Ленін і Троцький. Тепер „Круассан" щез. Стіл Жореса передав власник до музею.

СВІТ В ОБРАЗКАХ

НАЧАЛЬНИЙ УРЯДНИК ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВ У 56-ті УРОДИНИ.

Образок представляє президента Френклина Д. Рузвелта, коли він дожив 56-тої річниці уродин. Люди, що його бачили тепер і рік тому, кажуть, що він більше посивів та що морщини на його лиці стали трохи глибші. Його лікар каже, що стан його здоровля справді знаменитий.

ПОКАЗУВАВ ПУБЛИЦІ ФАЛЬШИВИХ АКТОРІВ З ВАРШАВИ.

Якийсь Давид Вурдер упав на думку показувати польсько-жидівській публиці по містечках на Білорусі й Волині на сцені славніших акторів з Варшави. Отже владжував вистави з участю фальшивих: Димші, Круковского, Яросія й Дори Калінувної. Калінувну представляла якась Реґіна Вертгайм. Інтерес ішов знаменито, аж в одному містечку між публикою знайшовся чоловік, що знав особисто варшавських акторів, і здемаскував шахраїв. Вурдера, Реґіну Вертгайм та їх помічників арештували.

РОЗБИШАЦЬКА ІСТОРІЯ.

На шосі коло Хоросткова, пов. Копичинці, напали Павло Паненко і Владислав Кукурські на купецького посередника Маєра Дрослера і зрабували йому 4.50 зл. та шапку. Опісля пішли до Хоросткова і в шинку посварилися, причому Паненко так побив свого спільника, що той на другий день помер. Паненка арештували.

115-ЛІТНЯ СТАРУШКА З ПИНСЬКА ПОМЕРЛА.

В Єрусалимі померла 115-літня Лея Коген, родом з Пинська. Вона виемігрувала до Палестини перед 75-ма роками.

АВТОМАТИЧНИЙ ЛІТАК.

На летунській виставі в Шікаґо інжинири демонстрували автоматичний літак, який буде сам їздити в повітрі, а будуть його при помочі радіових хвиль контролювати з землі. Проба дала задовільні успіхи.

ЗАМОК ЗАВАЛИВСЯ ПІД НАПОРОМ ГОРИ.

В місцевости Курсерколі, 25 км. від Форії, провінції Ромаї, в Італії, обсунулася земля, що захитала та завалила середньовічний замок на узгірю. Звалища замку придавили кілька мешкальних домів, що були в підніжжю гори. 20 осіб засипала земля. Досі видобули з неї 5 трупів і 12 ранених.

ЕМІҐРАЦІЯ З ВОЛИНІ.

Останніми часами зріс сильно еміґраційний рух з Волині до Америки. З володимирського повіту виїхали того року до 1. грудня 1937 308 родин, переважно рільників, розуміється, українців, до Параґваю й Арґентини. Це число еміґрантів у порівнянні з 1936 роком дуже велике, бо того року виеміґрували тільки 181 родин.

„ЧАРІВНИК" ПЕРЕД СУДОМ.

Самбірський окружний суд засудив на 2 роки вязниці 45-літнього Дмитра Марочканича, який обдурював селян з Турчанщини, виступаючи як „чарівник". Останьою жертвою був бідний селянин Петро Пеленичка, що під впливом „чарівника" продав усе поле та віддав йому всі гроші.

КОРАБЕЛЬ З ЗАЛОГОЮ ПІШОВ НА ДНО.

Підчас нагальної бурі на Чорному морі турецький корабель „Нісар" розбився об скали й до 10 хвилин затонув. 23 особи залоги, що скрилася до нутра корабля, щоб не схопили їх хвилі, втонули. Один тільки моряк, що привязався до пливучої бальки, врятувався.

СХІДНЯ ГАЛИЧИНА ОКРЕМИМ КРАЄМ

ЛЬВІВ. — Польські часописи подають, що три східньо-галицькі воєвідства, а саме львівське, станиславівське і тернопільське, мають получити разом в один край, котрий мав би дістати окремого ніби намістника або надвоєводу. Мав би ним бути ґенерал Токаржевскі. Другий такий край малиб ніби створити з воєвідств: волинського, поліського й білостоцького. Надвоєводою тої другої країни мав би стати полковник Костек Бернацкі.

КАРА ЗА ДОЗВОЛЕНУ БРОШУРУ.

РІВНЕ (Волинь). — Польський суд у Рівнім засудив голову окружного комітету УНДО в Рівному, Василя Ярмолюка, на тримісячний арешт, 100 злотих ґривни і 20 злотих судової оплати за те, що поширював брошуру посла д-ра Степана Барана „За рідну землю" — „Народ без землі — риба без води", яку видано у Львові як відбитку зо „Свободи". Вона перейшла польську цензуру, не була сконфіскована і є леґально видана та розпродувана в цілій Галичині. Суд станув на тім, що обвинувачений поширюванням цеї леґальної книжки „розповсюдне фальшиві відомості, що можуть викликати публичний неспокій".

ДАЛІ ПИТАЮТЬСЯ: ДЕ СТАРУХ?

ЛЬВІВ. — Ще далі є невияснена справа пропалого в таємничий спосіб перед кількома місяцями редактора Старуха. Старенька мати дістала відповідь від польського міністра внутрішніх справ, що її син арештований та перевезений до Рівного. Та тюремна влада в Рівнім заявила, що такого арештованого там нема. Харчі, вислані ред. Старухові на Різдво, звернено з дописокою „такого вензьня нема". Ця скандальна справа цілковито добиває старенькую матір, що не може віднайти свого рідного сина, ще дотого тяжко хорого.

СМЕРТЬ ЗАКАРПАТСЬКОЇ ПОЕТКИ.

УЖГОРОД. — У Рахові померла молода й талановита поетка Миколая Штефуцова. У її величавім похороні брали корпоративну участь усі українські товариства й непроглядний здвиг громадянства.

НАРОДНІ УНІВЕРСИТЕТИ.

КОПИЧИНЦІ (Галичина). — Виділ Філії „Просвіти" в Копичинцях під проводом голови д-ра Фірчука переводить від осени по селах у читальнях однотижневі курси-виклади з ріжних ділянок знання. Викладають такі предмети: історію, землезнання, історію української літератури, техніку, кооперацію, виховання, ощадність, господарство, годівлю тварин і т. п. Виклади дуже зацікавили людей. Наприклад у Крогулці число слухачів доходило до 300 осіб, в Котівці було понад 200 осіб і т. п.

НОВІ АРЕШТИ І РОЗСТРІЛИ.

МОСКВА. — Чекісти арештували старообрядовця архиєпископа Викентія, обвинувачуючи його у зносинах з „чужою державою" та збіркою великої суми грошей на поваленнѧ совєтської влади. Часописи пишуть іще про нові розстріли на Кавказі, в Дагестані й на Далекім Сході.

НА МІСЦЕ КОСЬОРА.

МОСКВА. — С. Косьор перестав бути головним секретарем комуністичної партії в Україні. На його місце прийшов Н. Хрущев.

„РЯТУЙМО ЗАГРАНИЧНИХ ПОЛЯКІВ!"

ВАРШАВА. — Під повищим кличем розпочато в Польщі минулої суботи великі торжества, звязані зо святкуванням „Дня поляка із заґраниці". На вічах і святах підкреслювано, що Польща не є замкнена в „політичних границях", а існує всюди, де живуть поляки. Тому саме треба всім полякам у Польщі „рятувати душі рідних, що живуть поза границями польської держави".

ДАЛІ НИЩАТЬ ЛИТОВСЬКЕ ЖИТТЯ.

ВИЛЬНО. — Польська влада нищить безпощадно всякі вияви литовського не то політичного, але й культурного життя. Тепер замкнено у Вильні й у Свенцянах литовські освітні організації „Ритас".

ХОЧУТЬ ДОПОМОГТИ КИТАЄВІ.

ЖЕНЕВА. — Ліґа Націй погодилася з тим, що їй треба допомогти Китаєві в його боротьбі з Японією, але ще не знає, як це зробити. Тому держить усе те покищо в тайні.

"SVOBODA" (LIBERTY)
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays by the Ukrainian Press and Book Co., Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.
Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 30, 1911 under the Act of March 3, 1879.
Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.
За оголошення редакція не відповідає.
Адреса: "SVOBODA", P. O. BOX 346, JERSEY CITY, N. J.

ДЕҐЕНЕРАЦІЯ ДИКТАТОРА

Місячник „Америкен Меркюрі" подав у своїм лютневім числі з цього року статтю про Сталіна. Звісно, про Сталіна писали вже багато, і ті статті викликали довго велике зацікавлення, бо будьщобудь від цього чоловіка залежить у значній мірі доля півтори сотки міліонів осіб. Багато з цих статтей на цю увагу не заслугують, бо багато статтей про Сталіна пишуть нині часто його платні агенти або фанатичні опоненти. Одначе цим разом стаття заслугує на увагу, бо написав її Вилием Генрі Чеймберлин, що був довгі роки кореспондентом „Крисчен Сайенс Монитор", бостонської ґазети, відомої зо своєї безсторонности й правдомовности, поки не попав у клопоти з московським урядом, коли не захотів закривати голоду в Україні в 1933-тім році.

Стаття замітна підходом автора до Сталіна. Поклав він собі за завдання змалювати портрет Сталіна. Як добрий портретист, він старається відкрити в портретованім одну головну ноту, що пробивається з кожного потягнення пера. У Сталіновім портреті, очевидно, це буде диктаторство. Та з цього боку ця особистість уже давно відома з інших портретів. Хто до відомого не додасть нічого нового, той не може вже знайти цікавих на портрет. Чеймберлин підходить до Сталіна незвичайно цікаво, бо представляє його як приклад деґенерації (звироднїння) диктатора.

Комунізм зібрав в особі свого диктатора величезну владу, щоб він скоро, безпощадно, себто не оглядаючися на наслідки для противників, та й без страху повалення, як це діється при демократичних порядках, міг виконати важке завдання, себто перевести февдальну країну з народжуючимся капіталізмом на країну без клясових ріжниць, з соціялістичною господаркою. Сталін добився до цеї влади не нормальною дорогою, показавши себе найздібнішим для переведення цього завдання, а дорогою позакулісових інтриґ, махінацій, усування своїх противників та наставлювання своїх особистих приятелів. Добившися такими засобами диктаторської влади, він став її вживати не для досягнення комунізму, для котрого диктатура була створена, але для вдержання навсе цеї диктаторської влади в своїх руках та її дальшого збільшення. В тій цілі він винищив усяку опозицію. В тій цілі він оточився підлими людьми, готовими на особисті підхлібства. В тій цілі він перетворив цілу комуністичну партію на безхребетну, а жадну наживи бюрократію. У тій цілі він вживає найогиднїших засобів особистої пропаґанди й самохвальби.

Особисто Сталінова політика затвердила його владу, одначе вона здеморалізувала ввесь край, бо відібрала йому запал до суспільної праці й зневірила народ до уряду. І не лише народ: вона зневірила до диктатора навіть саму комуністичну верхівку. Нині в ній уже ніхто не певний своєї долі. І це Чеймберлин уважає познакою, що ця диктатура мусить незадовго скінчитися поваленням головного диктатора, бо всяка диктатура паде тоді, коли вона не дає запевнення найближчому оточенню диктатора.

ПО ЗЇЗДІ УНДО

Властиво ніхто не знає, по що і на що скликають зїзди „найстаршої і найповажнішої" української партії в Галичині. Бо від ряду літ так уже водиться в цій „демократичній" партії, що завще ухвалюють такі постанови, які наперед ухвалив Центральний Комітет, або краще сказати, соймова репрезентація.

Так вийшло і тепер. Перед зїздом дуже гороїжилася так звана опозиція (д-р Д. Левицький, Кедрин, Кузьмович). Але ось прийшов зїзд, і та сама опозиція, яка жадала голов авторів нормалізації, зробилася нагло тихенькою, „здисциплінованою", готовою всім пожертвувати для „єдности партії".

Майже всі речники „опозиції" зачинали від перечислення гріхів проводу УНДО і його парлямнтарної репрезентації, осуджуючи нормалізацію, а кінчили... признанням, що ту нормалізацію треба і далі робити... Розлягалися такі промови: мовляв, коли ми ще взагалі тут дихаємо, коли нам не відібрали ще більше, ніж відібрали, то це заслуга наших „нормалізаторів". Так, начеб „нормалізатори", коли зачинали свою нещасливу політику, не обіцяли „народові" не тільки нічого зо стану посідання не втратити, але, навпаки, ще його значно збільшити...

Коротко: в „опозиції" забракло пороху, забракло громадянської відваги. Забракло просто ясної думки ствердити те, що є: що, не зважаючи на „нормалізацію", до неї противна сторона не стосується, бо саме по тім, як почалася „нормалізація", розпочала новий похід на зменшення нашого стану посідання в ділянці економічній, культурній, церковній і політичній.

Чому вопозиції забракло відваги? Чому забракло ясної думки?

Дуже просто, чому. **Тому, що ціла та так звана опозиція не була і не є ніякою опозицією.** Хто її головні речники? Як уже сказано, це д-р Д. Левицький, бувший голова УНДО, і його „двійняк" І. Кедрин, чоловий публіцист „Діла". **А вони саме були ті, що започаткували ідею нормалізації.**

Кілька літ тому саме Кедрин, наспілку з пок. д-ром Михайлом Галущинським, ляснували низку статтей у „Ділі" під заголовком „Речі засадничі", в яких радили залишити „політику демонстрацій" у соймі, політику „безплідних протестів та неґації" і перейти до політики „реальної праці", котра, як недвозначно натякали автори, мала бути політикою **„співпраці"...**

А д-р Д. Левицький виступив у соймі з простягнутою долонею до премієра Косцялковского, щоб іти разом на Київ... Тоді премієр гостро відіпхнув простягнуту руку і за кулісами зажадав зміни в проводі УНДО. Партія згодилась, і так прийшло до „нормалізації" й до тих старостинських виборів, коли УНДО „поручило" нашим виборцям голосувати і на польських кандидатів, і взагалі до того, що є тепер.

Ось чому смішно говорити тепер про якунебудь опозицію в лоні УНДО, коли ту опозицію очолюють саме політики і журналісти, які ту нормалізацію ідейно започаткували і приготовили дорогу пп. Мудрим і Целевичам.

Чи може в такої „опизиції" бути щире бажання скінчити з такою політикою, яку та „опозиція" властиво започаткувала? Очевидно, що ні! Ні на якийй яскравий крок вона не зважилась, ані не зажадала зложення мандатів послами з УНДО. Просто поторгувалася, щоб кілька її членів взято до Центрального Комітету, і партійна катеринка крутитиметься далі, З нашою компромітацією, очевидно.

Але в усім тім є одна позитивна сторона. Ундівська партія, яка грузне далі в своїй політиці крутійств, остаточно стратить реноме в масах галицького населення. На її місце мусить згодом прийти якась інша ґрупа, ще не скомпромітована, що повинна очистити атмосферу і вернути нашому народові в Галичині віру в свою силу і в свою будучність.

БОЛЬШЕВИКАМ У ФРАНЦІЇ НЕ ВЕЗЕ

Для повоєнних відносин в Европі мають дуже велике значіння відносин Франції до Росії.

Зараз по війні настрої французів супроти Советів були дуже неприхильні просто тому, що большевики заявили, що царських довгів у Франції платити не будуть.

Але ось Гітлер захоплює в Німеччині владу і в своїй книжці „Майн Кампф" (моя боротьба) виразно загрозив французам реванжом за погром з 1918 р. Це протверезило французів, а їх міністер справ заграничних, Барту, задумав заключити з Советами східній договір. Та всежтаки до **воєнного** договору не прийшло і Літвінов мусів через це багато випити гіркого. Але тоді не ставляв іще Сталін так легко своїх дипльоматів „під стенку", як тепер, і заспокоївся дуже близьким договором з Чехословаччиною, що давав йому пристановища для большевицьких літаків під самою німецькою границею.

У всякому разі компанування Франції з большевиками стало близьке, але це знову викликало сильне невдоволення в Анґлії, на котрої настрої Франція дуже вражлива.

Анґлія виконувала вже нераз натиск на Францію, щоб не кумалися так гарячо з Советами, і тому власне натискові треба приписати, що всежтаки не прийшло досі до воєнноог союзу між Францією і Советами.

Автім німці вже нераз робили Франції предложення ближчої спільної роботи, якщо тільки Франція дальше відсунеться від Советів.

І треба признати, що та **думка відсунення** починає позискувати чимраз більше прихильників у французькій суспільності.

Діється це з ріжних причин. І так, військові французькі круги були незвичайно збентежені відомістю, що найвизначніші московські військові особи нараз вимордувано під замітом... зради державних тайн. Вони їх добре знали та сходилися з ними при ріжних торжественних нагодах. На зрадників вони ні трохи не виглядали; а коли ними не були, то й не було причини їх мордувати. А коли би й спарвді були, то якеж до біса є те славне московське ГПУ (Чека), коли могло їх так довго на чолі совєтської армії терпіти?

І викрадання в білий день з Парижа немилих большевикам ґенералів мусіло збентежити цілу французьку опінію. Адже і „цивіль" Керенський мусів з Парижа до Лондону втікати, бо вже большевики навіть і це телефонічно підслухували, що в нього вдома балакається.

Та багатьом інтеліґентним французам видавалося, немов в умірковaних республиканців, злучених в радикально-соціялістичній партії, брак ідеольоґії, що відповідалаб вимогам хвилі, та що взагалі у Франції суспільна опіка й охорона праці стоїть на занадто низькім рівні. І тому почали ширитись комунофільські настрої. Москва негайно зорієнтувалась і приказала французьким комуністам, щоб виступали в обороні демократії та республики. В такий хитрий спосіб дійшло під проводом „Людового фронту" до нечуваної мішанини.

Одначе незадовго переконалися французькі соціялісти, що комуністи хотять захопити провід не лише в робітничих союзах, але взагалі в політиці, над цілою соціялістичною партією. Це привело загал до деякого отверезіння. І так недавно соціялістичний міністер Поль Фор дуже ясно представив перед своїми партійцями, що годі числити на Росію, де визначних воєнних провідників розстрілюють, не виказавши їм навіть вини. Ужив він арґументів, які ми вже повище навели, але втім лежить власне ціла вага справи, що це **соціяліст** так говорив.

Остаточно прийшло до зірвання переговорів між французькою соціялістичною партією і комуністичною. Це зірвання допровадило до гострої полеміки на сторінках головних орґанів обох партій, а комуністичний посол Жітон заявив, що комуністи перейдуть до денного порядку над становищем соціялістів та що до злуки обох партій мусить скорше чи пізніше прийти.

Ще гостріше заатакував соціялістів ґенеральний секретар комуністів, Торес, котрий пустився на звісну тактику своєї партії та взявся підважувати соціялістів знизу. В тій цілі скликав він велике віче соціялістичних і комуністичних робітників і в довшій промові став вихвалювати письмо секретаря Комінтерну, Димитрова, в котрім цей останніми словами сплюжив західньоевропейські соціялістичні партії. Він закинув передівсім французьким соціялістам, що вони „саботажують усякі проби злуки обох партій". Річ очевидна, що це в Димитрова болить, бо він уже і Францію поділив на округи, а в кожну округу настановив свого власного, з Москви присланого аґітатора.

Просто дивуватися треба, що французький уряд зносить таке безличне ґаздування помосковленого болгарина у французькій републиці.

Та в усякому разі до такої „єдности", якої собі Торес та Димитров бажають, таки не прийде.

Іван Н.

НЕ РИДАЙМО, А ЗДОБУВАЙМО!

Пише ужгородська „Свобода", що всюди чути нарікання від молоді, котра покінчила школи і подала прохання до чеської влади, щоб дістати якусь посаду, а тих посад ніяк не може дістати. Візвано ту молодь зголосити свої жалі на адресу о. А. Волошина. Це значить, що за ту нашу молодь хтось впімнеться у влади. Але чи це вирішить саму справу? Сама „Свобода" признає, що ні. І тому радить молоді йти іншим шляхом. Ось він:

„Нема що нарікати, бо наріканням не поможемо собі. Дивіться, молодий Ілько Рачок довго шукав заняття, а накінець поміг собі: відкрив молочарню в Берегові.

„А скільки є на Закарпатті таких міст, де нема молочарні! Хочби згадати Севлюш, де є певна запорука розвитку і де знайшлиб роботу два наші хлопці або дві дівчини. А таксамо в Хусті й деінде.

„Та коли не молочарня, то піти на село і причинитися до відкриття кооперативи. Не маємо на Закарпатті своїх голярів, склепарів, пекарів, столярів, бляхарів, слюсарів, монтерів, радіо-техніків, зубних техніків, аптикарів. Не маємо своїх аґентів від ріжних фірм, асекурацій, — мусимо купувати й асекуруватись у чужих. Не маємо своїх каварень, гостинниць, торговель овочами, цукорками, сукном і т. д.

„Отож кожний з наших молодих хлопців або кожна з дівчат може собі вибрати якесь заняття і приступити до здобуття практики.

„Ті, котрі покінчили народні або громадянські школи, а не мають на чім господарити, хай голосяться за учнів на такий фах, який їм найбільш любиться. Без придбання фахового знання не можна самостійно вести жадної торговлі, чи якого іншого приватного підприємства.

„Наша публика чим далі стає свідоміша, і вже в кожнім селі і місті знайдеться поверх 40—50% нашої публики, що купувалоб у своїх склепах — та нема їх.

„Учімся від чехів. Дивіться, вони прийшли на Закарпаття і зараз відкрили чеські торговлі, гостинниці, книгарні і всі добре розуміють гасло: „Свій до свого!"

„Миж у наших містах зовсім не маємо своїх голярів, а це заняття нині виплатиться. Ми не маємо в містах своїх кравців, мусимо давати шити свої убрання чужим. Не маємо в наших містах ані одного свого різника (мясарні), купуємо за великі гроші мясо й інші продукти від чужих.

„Наша молодь повинна звернути на ці заняття увагу. Всі не можуть дістати державної служби, а ще крім того для нас неприхильний час.

„Далі, не маємо наших швачок. Це заняття, яке також виплатиться, а наші жінки мусять давати шити чужим.

„Тому нашій молоді не сидіти вдома без заняття на втрати родичів, не волочитися по Закарпатті, нарікаючи, бо цим собі не поможе, але мусить **хотіти** і — знайдете заняття.

„Ми з національного боку дуже багато терпимо, що не маємо своїх незалежніх людей торговців - підприємців, які моглиб сміло стати на оборону наших національних прав.

„Молоде! Не ридаймо, а здобуваймо! Ніхто нам нічого не дасть. Ніякої милости не чекаймо. Наше буде те, що собі самі своїми силами добудемо!

„Наша сила в нас самих!".

Якийсь журналіст спитався короля шведського Ґустава V., який саме недавно святкував 30-ліття свого володіння, чому завдячує свою популярність.

— Є дві причини — відповів король. — Я не допустив до того, щоб Швецію втягнути у світову війну, тай не зле граю теніс.

Гнат Крашанко.

В СТАРІМ ЗАМКУ

Історична повість.

(18)

— Куди ви відси їдете? — спитала сотникова.

— Нібито я? — спитав Голопят, стукаючи пальцем в свої груди.

— Не хто інший.

— Я сюди приїхав до мого брата. Лиш подивитися на нього, бо я мав грізний сон. Мені снилося, що він їв квасне молоко. Га, погадав собі: „Боже, чи не впало на нього яке нещастя!" Тепер, коли вже побачив його і що йому нічого не хибує, не маю тут чого сидіти. Вертаюся до моеї хатчини. Ну, тай стільки!

— Їдете шляхом на Зубрин?

— А кудиж би?

— То пристаньте до нас, коли нам одна дорога. Ми будемо безпечніші і ваш кінь буде не лиш пісну траву їсти, бо ми веземо овес.

Голопят похилився до землі і торжественно промовив:

— Як вам потрібний провідник, то можу ним бути. Як буде потрібна шабля, то моя до піхви не приросла. Мій самопал і мої пістолі несогірші.

З цілої тої балачки сотник виміркутав, що хоч деяка небезпека була, то ігумен таки переборщував, бо у страха великі очі. Таксамо думала сотникова, таксамо їх діти. Рішили подвоїти свою обережність і на другу днину, коли вже випогодилося, рушили в дальшу дорогу.

*

Голопят, котрий з самопалом в руці їхав попереду, спинив коня. Коли надїхав віз з сотником, сотниковою і Мариною, Голопят сказав до них:

— Ми вже в хаті. До Зубрина ще лиш миля.

По цих словах знов пустився перший. Край ставав щораз дикший, кращий, гористий. Зате дорога ставала щораз гірша. На цю одну милю пару годин решти дня не було забагато, бо воліклися нога за ногою. Повиполокуваними стежками ледви двоколесні татарські арби мож було тягнути. На великий віз вони були затісні. Крім того, що крок, то камінь, що крок, то яма. Віз, то з одного, то з другого боку мусіли піддержутати люди, щоби не вивернувся. Подекуди переносили віз на руках. Горби, покриті чагарником, видавалися пусті і німі. Десь колись орел маестатично підносився вгору, плив поволі, завис у воздусі і роззирався по землі. Деколи в кущах зашелестіло, неначе втікав сполошений звір... І знов навкруги було тихо.

По дорозі не бачили живої людської душі. Лиш рано цеї днини віхали ненадійно в циганський табор. Цигани засіли цілий вузький прохід між горбом і деброю, так, що годі було виминути їх і віз вїхав в саму середину табору. Ця дич з криком кинулася на вози і людей, будьто, щоби жебрати. Та це була тільки притока, щоби при тій нагоді стягнути щось з воза, або витягнути з кишені. Щоби їх спекатися, сотникова кинула між них жменю грошиків. Циганам того було замало. Козаки мусіли добути шабель, так, цигани пхалися на коні. Одного люзака, що ішов позаду, циган вхопив і втікав з ним до лісу. Та Голопят переймив його. Випалив на вітер і циган з жаху впав з коня. Голопят завернув коня.

Від тої хвилі вже не виділи ні людської хати, ні людей, ні звіра. Що колись, і то ще не так давно, люди жили на цім шляху, свідчили попалені румовища і обсмалені комини. При однім такім румовищі попасали, бо коло нього була гідна вода і дуже добра трава для коней. Попадали також на поодинокі овочеві дерева, або й на кілька вкупі. Це свідчило, що тут була колись оселя з садами.

Під вечір дорога, котрою Голопят вів товариство, ішла між горбами і дебрами. Мало де зазеленіла долина. Горби покривала крива дубина і кущі так ґусто, що зір і на крок не пробивав їх. Деякі дерева ще були цілком зелені, деякі жовтаві, деякі червоніли. На багатьох вітер висушив листя і стрясав з них.

Голопят їхав, уважно роззираючися з гетьманською повагою. За ним їхав Марко, горби цікаво окидаючи очима. Козаки їхали тихо, не озиваючися, хоч їх кортіло клясти цей гарний пустинний край з його дідьчими дорогами.

Вже з годину воліклися так щораз темнішими ярами і вертепами. Сонце вже сховалося за гори, хоч ще не цілком зайшло. Робилося темно і Голопят став квапити, щоби ніч не захопила товариства на цих поганих дорогах. Голопят щось шепнув до Марка і він завернув. Підїхав до воза і сказав:

Зараз яр скінчиться і побачимо замок.

— Отже ігумен цілком непотрібно пуджав нас, бо ми таки заїхали щасливо, — сміялася сотникова. — Коби тільки до замку. Там буде ще безпечніше.

Яр справді розступався і товариство виїхало на тісну долину, посеред котрої, на горбі, освітлений заходячим сонцем, стояв сірий замок.

— Виглядає дуже дико і сумно, — шепнула до мами Марина.

Ще сумніше видалось їм містечко, коли підїздили до нього. Аж серце боліло дивитися на ті нужденні хати з хворосту і з глини, поперебакирувані і позападані в землю.

(Дальше буде).

З ДНЯ

НЕ РОДИСЯ КРАСНИЙ, ТІЛЬКИ ЩАСНИЙ.

Недавно поповнила самогубство в своїй резиденції на Лонґ Айленді 32-літня красуня, бувша фільмова і театральна артистка, а притім усім дама з аристократичного походження та з великим майном, Розамунд Пиншо. Знайшли її замкнену в своїм ґараджу, в автомобілі, з якого мотору виходили отруйні ґази. Вона сама замкнулася в ґараджу, пустила мотор, а навіть узяла ґумову кишку, що нею підливають цвіти, і один кінець тієї кишки заложила на отвір, що ним виходить моторовий ґаз, а другий кінець устромила крізь вікно до авта. Там знайшли її мертву.

ЩАСТЯ В НАС, А НЕ ПОЗА НАМИ.

Пані Пиншо була жінка великої краси, а всетаки життя стало для неї настільки нецікаве, що вона рішила вкоротити його. Не помогли їй також багатства і всі ті приємності, що їх гроші можуть дати. Цим своїм учинком вона ще раз дала доказ, що щастя людей не міститься поза нами, тільки в нас самих; себто не в гарних резиденціях, не в автомобілях, не в дорогих одежах, не у вибагливих стравах і напитках, ані навіть у нашій зверхній красі, тільки в нашім серці, в самій середині нашого нутра, в наших почуваннях, у нашім настрою.

Коли людина вміє підійти до життя, коли вміє знайти зацікавлення в ньому, коли викреше в собі почуття щастя, то життя для такої людини є дуже цікаве і радісне. Людина жалує, коли приходиться з життям розлучатись. А коли ні, то кінчить так, як пані Пиншо.

ЯК ЗЛОВИТИ ТЕ „ЩАСТЯ"?

Здається, що на слово „щастя" ріжні письменники, поети й фільософи витратили стільки само чорнила, що на слово „любов". Всі вони застановлялися над тим, у чому міститься щастя, як його зловити, що робити, щоб його вдержати. Та видно кожний чоловік має трохи відмінний підхід до щастя. Кожний під ним розуміє що інше. І так те слово „щастя" хоч впродовж віків мало і має дуже багато поклонників, то фактично воно до нині є нерозяснене.

Можливо, що це й добре так. Можливо, що почуття щастя коріниться саме в тому, чого ми добре не знаємо, звідки воно походить, як його викликувати та як його зберігати. Якби фільософи знайшли рецепту, як викликувати щастя, то люди те щастя зараз змеханізувалиб, почалиб його продукувати за засадою „масової продукції", а хто зна, чи не хотілиб його консервувати в пушках. Те щастя стратилоб усякий зміст, так як штучні цвіти тратять запах, тай перестало б бути щастям у повнім того слова значінні.

ПРИБЛИЗНИЙ РАХУНОК.

Та хоча щастя це такий полохливий птах, що його фільософи ловлять тисячі літ і не можуть зловити, то всетаки людство має сякий-такий приблизний погляд на нього. І коли вони точно не знають, що воно є, то бодай знають, чим воно не є. На основі особистого досвіду і таких траґічних випадків, як з панею Пиншо, вони ствердили, що щастя це таки не гроші, не розкоші, ані навіть не краса, а щось таке, що сидить у нас у середині і викликує в нашім орґанізмі якесь невідоме, але дуже приємне почуття.

ЩО ВИКЛИКУЄ ТЕ ПОЧУТТЯ?

На основі досвідів люди також ствердили, що тревале щастя на землі можна здобути не статичними, мертвими предметами, такими, які можна купити за гроші, тільки рухом, боротьбою, змаганням з перешкодами.

Статистичні, мертві предмети, такі як гарний дім, гарне убрання, автомобіль, добрий корм, добрий напиток — спричиняють правдиву приємність тільки тоді, коли вони є нагородою за змагання, а не тоді, коли приходять без змагань. Матеріяльні предмети повинні стояти на кінці певного шляху, а ніколи на початку. Чим твердший шлях, тим приємніше споживання тих предметів, що на кінці того шляху очікують чоловіка як нагорода. Без боротьби, без змагань людині навкучаться ці предмети й вона тратить те почуття щастя. Дуже часто вона закінчує так, як закінчила пані Пиншо. Але треба також зазначити, що змагання без ніяких нагород також не ущасливлять людини.

ЗНАХОДІМ ЦІЛЬ І НАГОРОДУ В СОБІ.

Маючи на увазі цей останній траґічний випадок, можна сказати, що не варт дуже завидувати багачам, а навіть тим, що мають красу. Бо бачимо, що ці річи ще не забезпечують людині щастя. Щастя чоловік знайде щойно тоді, коли він зуміє знайти собі якусь шляхотну ціль у житті і для тої цілі буде працювати.

Та можна поставити собі за завдання також здобуття грошей. Чому ні. Гроші самі по собі ще не є нічого злого, Навпаки, грішми можна робити дуже корисні річі. За грішми питають найбільш ґуманітарні і культурні інституції. Ми найкраще знаємо, як зле без грошей. Ми далеко краще стоялиб нині, якби ми мали побільше багатих людей.

ГРІШ ПОВИНЕН СЛУЖИТИ ЧОМУСЬ ВИЩОМУ.

Але, поставивши собі за завдання зробити гроші, чоловік усе повинен мати на увазі, що ці гроші ще не все; що самим посіданням грошей він іще не забезпечить собі щастя. Щойно коли він укупі зо своїми грішми починає думати про якісь вищі річі, про свого ближнього, й старається своїм майном зробити також певні услуги цілій суспільности, щойно тоді посідання тих грошей справить йому приємність і викличе в його істоті те приємне почуття щастя.

Себелюби це найнещасливіші люди на світі, які самі себе найбільше кривдять. Бо коли вони тиснуть свій маєток і нікому ним не хочуть зробити ніякої услуги, вони тремтять на саму гадку, що станеться з їх грішми, коли прийде смерть. Колиж вони свої гроші витрачують виключно на свої особисті приємности, то й ті приємности остаточно стають їм такі остогидлі, що вони не знають, що з собою робити.

З УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ В АМЕРИЦІ.

БРІСТОЛ, ПА.

З життя громади.

Двацять пять літ тому жили тут наші українські іміґранти: одні фармували, інші працювали по фабриках. А що не було тут ніяких українських орґанізацій, тому про них ніхто не знав. У роках 1924—5 під напором тяжкої мешкальної скрути в Філядельфії більший гурток філядельфійських українців закупив собі тут доми та пересилився сюди з родинами. Були то свідоміші громадяни, котрі належали вже до ріжних філядельфійських товариств чи орґанізацій та знали вагу орґанізаційного життя. Були це члени тов. ім. Франка і тов. Єдність, відділів Укр. Нар. Союзу.

Поселившись тут у Брістол, стали вони думати про орґанізаційне життя. В році 1927 заходами поселених старих Союзовців зорґанізовано тут тов. „Просвіта", від. 362 Укр. Нар. Союзу, котре відсвяткувало минулого літа десять-літній ювилей свого існування. Та, не маючи свого дому, громадське й орґанізаційне життя не могло добре розвиватись. Тому минулого року зорґанізовано Український Американський Громадянський Клюб, зачартерований у цім стейті. Кулька місяців тому Укр. Амер. Громадянський Клюб враз із тов. „Просвіта" закупили гарний одно-поверховий дім з пів-акровою площею. Дім мурований, в гарній і чистій околиці. В середині споряджено салю на мітінґи й інші громадські справи, салю для членів клюбу та кілька менших кімнат фамілійного мешкання для господаря дому. В теперішнім часі стараються жінки зорґанізувати відділ Союзу Українок Америки, а також підготувати святочне відкриття Дому.

На цім місці треба брістольській громаді поґратулювати та побажати якнайкращого успіху в її дальшій праці.

Р. Карбівник.

БЕТЛЕГЕМ, ПА.

Листопадове Свято.

Заходом зорґанізованих українських товариств і парохії в Бетлегем, Па., влаштовано 14-го листопаду 1937 р. традиційне свято листопадового зриву. В 3-тій годині пополудні перед концертом о. М. Колтуцький відправив панахиду в память поляглих борців України. Потім відбувся святочний концерт.

О. Колтуцький відкрив його вступним словом, згадуючи про значіння свята, як також про геройства наших борців. В дальшому тягу хор тут родженої молоді під управою дириґента Степана Грабаря відспівав „Далека ти, а близька нам" та кілька стрілецьких і народніх пісень, як „Єднаймося, діти України", „Соловейко", „Гуде вітер", „Заквітчали дівчатонька", „Ой, у лузі червона калина", „Ой, ви стрільці січовії", „Ой, та зажурились" і „Гей, там на горі".

Святочний реферат виголосив п. Володимир Душник, редактор „Націоналіста" з Ню Йорку. Шановний промовець представив дуже докладно перебіг української революції над Дніпром та на Західніх Землях, і взивав до праці над дальшою підготовою до всенаціонального зриву. Реферат був глибоко обдуманий та лишив глибоке враження на слухачів.

Хор шкільних дітей відспівав „Боже великий, единий", а потім о. Колтуцький виголосив знову гарну промову, в якій зясував, що всяка віра є мертва, коли її не піддержується ділами. Тому візвав присутніх зложити жертви на визвольну боротьбу та на інвалідів.

Зложили: Відділ 288 У. Н. Союзу $10; відділ 47 У. Н. Союзу $5, Українсько-Американський Клюб $5; Т. Саврук $2; по $1: о. М. Колтуцький, М. Заблоцький, М. Лаврик, І. Солодва, Д. Коростинський, М. Білецький, І. Малицький, І. Рибак, С. Ганусич, І. Божак, Н. Немий, Н. Мазур, Н. Пухта, М. Мушастий, М. Брус, Т. Данилюк, М. Юркевич; по 50 ц.: І. Когут, М. Каспряк, І. Віхоть, В. Запаржоний, Я. Ільків, Д. Підгайний, І. Кіяк, Ю. Чайка, І. Мадриґа, А. Тимків, В. Могильський, В. Гетьманюк, А. Брус, К. Копчак, К. Явна, М. Хемій, С. Чайка, М. Ратушна, В. Заблоцький, М. Ксенич; Й. Когут 45 ц.; Мар. Остапчук 30 ц.; по 25 ц.: В. Гафич, С. Шкільний, О. Запаржоний, А. Лимич, Д. Чічерський, В. Кузьмів, Т. Присташ, М. Ґреґораш, П. Мурикін, А. Мурикін, І. Мурикін, П. Могильська, М. Данилюк, Гарбачевський, А. Наврецький, пані Запаржона, А. Паламар; дрібними $1.60. По відчисленні розходів переслано через ЦУ ОДВУ на інвалідів $20 і на визвольну боротьбу $30. Збірку перевели члени ОДВУ. Свято закінчено відспіванням „Ще не вмерла". Публика розійшлася вдоволена.

Присутній.

ЛИСТУВАННЯ РЕДАКЦІЇ.

А. Б., Ню Йорк, Н. Й. — Ось тому, що такі події, як та, проти якої Ви протестуєте, так часто повторялись, ми переконували громадянство, що посилки до краю повинні бути висилані через таку орґанізацію як „Обєднання", бо тоді є певність, що те, що було проголошене, було післане. Тепер моглиб ми помістити спротив тільки тоді, коли Ви дісталиб з села Жулич з читальні письмо, в якім булоб подано, що вони не одержали $55.40, як було проголошено.

ЯК МИ ПОМАГАЄМО РІДНОМУ КРАЄВІ

СЕНТРАЛ ФОЛС, Р. АЙ.

На народні цілі.

Т-во ім. Івана Франка, від. 93 У. Н. Союзу, на своїм мітінґу ухвалило виасиґнувати з товариської каси $10 з призначенням $5 на Рідну Школу і $5 на „Просвіту". Гроші вислано через Обєднання.

П. Бенковський.

НЮ ЙОРК, Н. Й.

На Рідну Школу.

На річних зборах 15 січня ц. р. зібрані члени бр. св. Володимира, 130 від. У. Н. Союзу, не забули про Рідний Край і ухвалили з резервового фонду $25 на Рідну Школу в старім краю. Тим учинком члени згаданого братства доказали, що розуміють свій народній обовязок та розуміють вартість національного виховання, яке дає новим українським поколінням своя Рідна Українська Школа. Гроші вислано через Обєднання.

Коваль, секр.

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Коляда на санаторію.

Як що року, так і цього року членниці від. 11 У. Ч. Х. в Ню Йорку ходили по коляді, яка, як на нинішні часи, принесла гарну суму. Наші членниці це трудящі й активні жінки. Вони не жаліли ні часу ні труду, щоб у цей спосіб з нагоди коляди збільшити фонд санаторії для політичних вязнів. Наш ідейний загал у Ню Йорку, не зважаючи на важкі часи, не відмовив своєї лепти на таку благородну і велику ціль. На цім місці складаємо сердечну подяку як тим жінкам, що ходили по коляді, так і нашим жертводавцям.

Зложили на лісту ч. 415: С. Ковбаснюк $5; по $2: М. Гук, А. Гладун; по $1: С. Д. Галичин, Анна Ядловська, Анеля Дракоф, М. Сербенський, Д. Дишук, М. Близнак, Н. Лялька, Стефа Лялька, Ф. Стефанів, К. Стасюк, М. Боднар, Поліщук, Лантовіт, Удинський, П. Задорецький, В. Березовський, Анна Ґапудуль, Ан. А., Ю. Ярема, Галицький Базар, М. Ляхович, М. Курчій, Я. Пшик, В. Федорик, Л. Кантор, М. Макарчук, І. Пляшовецький, Й. Соболь, І. Грицишин, А. Середа, Микитович, Ю. Кравчук, Жуковська, П. Келіменко, Катерина Варуюк, П. Грабовенко, К. Ґотра, Ірина Тарнавська (на Р. Ш.); по 50 ц.: П. Гнатів, Барановський, В. Когут, К. Барчевський. В тій ґрупі ходили колядувати отсі членниці У. Ч. Х.: Анна Ядловська, Марія Гук, Юлія Кравчук, Катерина Ґотра.

На лісту ч. 413 зложили по $1: Анна Ґураль, Г. Галунка, Анна Карапура, С. Луцків, І. Семенко, А. Кінаш, І. Петрашек, В. Дацик, Г. Коханевич, М. Вічак, Т. Ґораль, Й. Кавецький, С. Яворський, С. Червінський, Т. Войтович, М. Сокіл, Й. Стрілець, Я. Гайдамаха, Гр. Вовчук, М. Гурин, Катер. Валіґунда, Марія Ленко, Гр. Гурин; К. Кінаш $3; Й. Олещук $2; по 50 ц.: Г. Галебіян, К. Максіян. З тою лістою ходили колядниці: Станислава Гурин і Марія Гурин. На зборах відділу 30 січня ц. р. рішено з того вислати $25 на визвольну боротьбу.

КОГОЗ, Н. Й.

Коляда на Рідну Школу.

Члени церковного хору з нагоди Різдвяних Свят перейшлися по коляді і заколядували $87, з чого половина припала на місцеву церкву, а другу половину, в квоті $43.50, переслано на руки Обєднання на Рідну Школу.

Зложили по $2: Г. Бабяк, М. Боюс, Ю. Дзямба, о. М. Лисяк, В. Сташко; по $1: М. Денько, К. Сенчук, В. Лесьняк, П. Кавка, М. Михаляк, М. Чубак, А. Ковтко, Т. Мазій, Ю. Куземський, А. Корінь, А. Ґлушко, Л. Стакман, Ю. Білінський, Х. Дзямба, М. Говікович, І. Крачковський, М. Галашин, З. Прайснар, Г. Нидзільський, М. Кусінір, М. Цілінський, М. Роґожинська, І. Ядлош, М. Заблоцький, С. Фіялка, М. Мазурик, І. Кирніцький, В. Поврозняк, Д. Зальопаний, І. Копча, С. Постоловський, А. Мазурик, В. Люблянецький, С. Палка, М. Мазула, Ю. Лозінський, Ю. Гринишин, М. Прайснар, Ю. Бокей, М. Шклярик, С. Каспир, М. Мазур, Н. Дубас, Ф. Шаршонович, В. Коник, Н. Гринчук, Я. Афінович, Н. Назарко, Т. Афінович, Г. Габура, Т. Маліґлувка, П. Жмуд, В. Клубко; по 75 ц.: П. Задра, М. Апостол; по 50 ц.: Ю. Філяк, В. Кульчицький, Ю. Ґончарик, М. Голояд, І. Налисник, В. Стадник, П. Шведа, І. Ґлушко, І. Коба, Е. Ґеля, А. Ґенч, Н. Тиньо, П. Ядлош, Т. Стержінь, В. Копча, М. Процак, К. Пакулиц, В. Гринчук, Я. Якимчук, М. Шмидрик, Т. Малецький, К. Вараниця, В. Дерлиця, П. Ґураш, Т. Ґрацонь, Л. Ядлош, Гавран, М. Вихованець, Т. Палка, І. Дзямба, І. Барна В. Габреля, М. Копча, Г. Ґреґор, М. С. Курилко, Л. Мирена, М. Федорчак, П. Кобаса, П. Дзямба, Г. Базар, М. Мрічко, А. Ястремська, А. Бабяк, М. Денько, Т. Бабяк; по 25 ц.: Т. Павелчак, А. Костик, М. М. Курилко, С. Лучкович, М. Ренчковська.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ У. Н. СОЮЗУ

ПЕРТ АМБОЙ, Н. ДЖ. Бр. Василія, від. 168, повідомляє всіх своїх членів, що місячні збори відбудуться в неділю, 6-го лютого, в годині 2-гій пополудні, в гали У. Н. Дому, 760 Стейт вул. Збори проголошується вчаснійше з тої причини, що в годині 5-тій в тій самій гали відбудеться відчит про молодіж і старших. Отже просимо прийти на час. — Гр. Дячишин, предс.; Гр. Бабин, кас.; П. Маник, секр. (Адреса, 426 Wagner Avenue, Perth Amboy, N. J.)

КАРТЕРЕТ, Н. ДЖ. Бр. св. Арх. Михаїла, від. 209, повідомляє члнеів, що місячні збори відбудуться в неділю, 6-го лютого, в годині 2-гій пополудні в голи церковній. Просимо всіх членів прибути на означений час. На річних зборах, котрі відбулися 15-го січня, запала ухвала, що кожний член обовязково має платити свої вкладки що місяця. Котрий з членів, або членниць не заплатить, так за нього, або за ню грошей не будемо висилати й буде суспендований. Тож старайтесь платити точно всі як один. Також ті члени, що довжні до братської каси, щоби старались вирівнати свій довг цього місяця. Також ухвалено, що кожний член обовязково платить 20ц. до братської каси на видатки братства. Просимо придержуватись цих ухвал. — Й. Ґінда, предс.; Ст. Ярощак, кас.; І. Лукашкевич, секр.

АВОКА, ПА. Бр. св. І. Хрестителя, від. 326, повідомляє всіх своїх членів, що місячні збори відбудуться в неділю, 6-го лютого, в годині 1:30 пополудні. Просимо всіх членів прийти і вирівнати свої довги, бо впротивнім разі член буде суспендований. Повідомляємо теж членів, що секретар більше грошей у хаті не буде приймати. Хто не заплатить на зборах, буде суспендований. — В. Лісний, предс.; О. Лесик, кас.; Н. Колодій, секр.

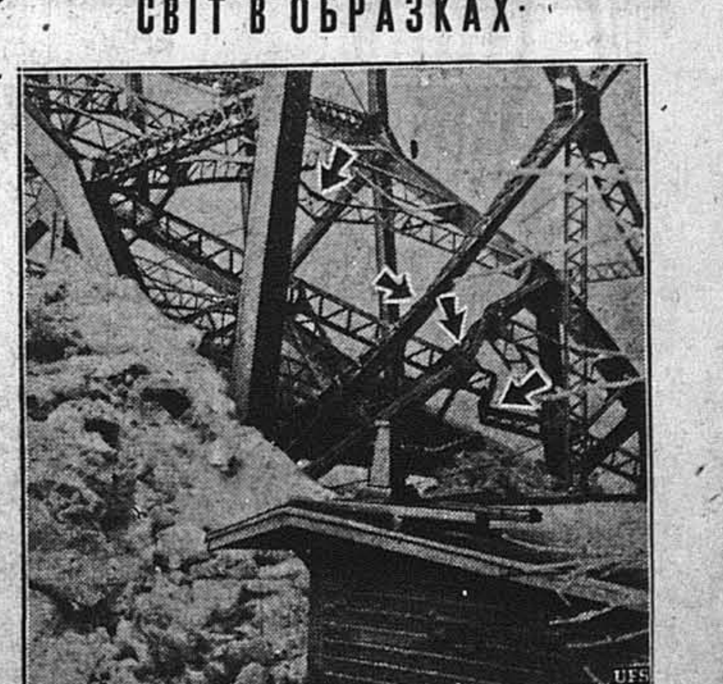
МЕНВІЛ, Р. АЙ. Тов. ім. М. Драгоманова, від. 181, повідомляє всіх своїх членів, місцевих і позамісцевих, що звичайні збори відбудуться в неділю, 6-го лютого, в годині 1-шій пополудні. Просимо всіх членів прийти на означений час, бо є важні справи до полагодження. — С. Шевчук, предс.; П. Черкас, секр.

ШІКАҐО, ІЛЛ. Комітет усіх відділів У. Н. Союзу в Шікаґо і околиці повідомляє всіх урядників цих відділів, що в пятницю, дня 4 лютого (February) 1938 року, в годині 7:30 ввечір відбудуться річні збори, в галі під ч. 2408 W. Chicago Ave., Chicago, Ill. Порядок дня: Звіт уряду, вибір нового уряду, приготування до Третього Дня У. Н. Союзу, що відбудеться 17 липня. Найважнішою точкою є: як має повстати Дім У. Н. Союзу в Шікаґо? Приявність всіх відділових урядників на річних зборах є конечна. — Тарас Шпікула, предс.; Василь Саґан, кас.; Марія Мулик, секр.

ДЖАНСТАВН, ПА. На річних зборах відділу 300 дня 23 січня 1938 р. вибрано такий новий уряд: Василь Олексюк, предс.; Теодор Кавчак, скарбник, Андрій Годчак, фін. писар; контр. комісія: Микола Шиґінський і Андрій Дацько. Збори відбуваються в першу неділю по 15-тім, в У. С. Домі, 630 Maple Ave. Адреса писаря: Andrew Hodczak, 335 Decker Ave., Johnstown, Pa.

ЕМБРІДЖ, ПА. На річних зборах Тов. св. О. Николая, від. 276, подано цей фінансовий звіт: Від 1 січня до 30 грудня зібрано вкладок і інших доходів $5,159.95, леґальний бизнесовий дохід $4,580.58. Разом було доходу $9,740.53. Розхід братський $5,021.79, розхід бизнесовий $4,483.16. Разом розходу $9,504.95. Готівка остається 2,365.58, домовий інвентар $1,062.00, вартість будинку 6,700.00. Загальний маєток відділу $7,998.58. — Михайло Фук, фін. секр.

СВІТ В ОБРАЗКАХ

ЩО СИЛЬНІШЕ: ЗАЛІЗО, ЧИ ЛІД?

Це виглядає на те старе питання: що тяжче: олово, чи піря? А проте не зайво таке питання ставити, бо воно показалося практичним питанням, коли леди ріки св. Лаврентія понижче водопаду Найаґара стали натискати на міжнародній міст між Злученими Державами і Канадою в Найаґара Фолз. Здавалось би, що залізо видержить усякий напір леду, а тимчасом, як це видно на образку, велика маса леду своєю вагою гнула грубезне залізя, як солому. Остаточно міст не видержав напору леду й завалився.

ЯК МИ ПОМАГАЄМО РІДНОМУ КРАЄВІ

НЮ ЙОРК, Н. Й.

На будову Народнього Дому в селі Голині.

На викуплення площі під будову Народнього Дому в селі Голині, Зах. Україна, в якім буде приміщена Народня Школа й читальня Просвіти, оснувався комітет в Америці, який на ту ціль зібрав і вислав $113.50.

Жертвували: М. Багринівський $20; М. Ґжимковський $10; по $5: С. Літак, Р. Шевчук, Д. Гнатишин, П. Струтинський, К. Шевчук, Матильда Блавацька, М. Матрафайло Стефанів, М. Матрафайло Іванів; по $3: А. Багриновський, А. Завадецький, Д. Яцків, Л. Романів; по $2: О. Мазурик, В. Андріїв, А. Василина, Євдокія Матрафайло, Анна Якубовська; по $1: Ф. Андріїв, О. Сома, Г. Рудий, І. Ґурґула, А. Маслянка, П. Заяць, Анастасія Щупак, І. Ткач, І. Мартинович, В. Гуменюк, Г. Лилак, М. Микитинський, М. Пукіш, І. Данилів, А. Сеник, Розалія Кушлик, Д. Рибак, А. Іванів, С. Півторак, І. Христонка, М. Мошків (Олекси); А. Матчак 50 ц.

ЗА КОМІТЕТ:

Мих. Багринівський, Конст. Шевчук.

ГЕМТРЕМК, МІШ.

На ріжні цілі.

Наш 4-тий відділ ОДВУ ім. Ю. Головінського та МУН ч. 2 ходили колядувати підчас Різдва на патріотичні цілі старого краю. Відділ ОДВУ ч. 4 заколядував $142.25, а 2-гий відділ МУН $107. Разом $251.25. Крім того Українсько-Амриканський Демократичний Клюб ухвалив замісць святочних побажань виасиґнувати зо своєї каси $45 на народні цілн, які розділено так: $25 на будову нової церкви в Гемтремк, Міш., і 20 на визвольну боротьбу. До того треба додати $9 на ту саму ціль, які зібрано підчас бенкету нашого клюбу.

Жертвували на боротьбу: Укр.-Амер. Демократичний Клюб $10, збірка підчас бенкету в клюбі $9; П. Кузик $5; Д. Дибравка і Д. Шалапай по $3; по $2: М. Якимів, В. Пиндик, Н. Ґорин, М. Топоровський, С. Мілевський, І. Скікун, Й. Стельмах, Романчук, В. Туркевич, Е. Пазарина, І. Дубик, І. Кривий, д-р А. Кібзей, В. Седляр, В. Байор, М. Старик, П. Каліщук, М. Сосновський; по $1: Р. Романів, Н. Стахів, В. Будор, Т. Крушкевич, М. Кушнір, І. Клак, А. Гук, Н. Ґеник, Ю. Ґеник, І. Васко, М. Павлюк, І. Клим, Лабунь, В. Ничай, Н. Петрук, Ю. Гринчук, Ю. Кульчицька, І. Срібняк, А. Цибух, Й. Пригарський, І. Вайда, П. Шинко, М. Поконечна, М. Богач, І. Лучка, Н. Кубрак, С. Лисак, І. Кульчицький, Я. Кобрин, І. Марко, Г. Николишин, І. Федорів, П. Єрис, Д. Войтишин, М. Бабій, С. Погребник, П. Войтишин, М. Мартинів, А. Теленюк, М. Батюк, С. Стецко, Ю. Крук, Д. Вороновський, В. Кулій, А. Провальний, Н. Шкоруда, М. Полюляк, Н. Тиро, П. Сенько, О. Сіґда, М. Попик, Г. Дячишин, Д. Марцинюк Н. Машталір, Д. Ґох, П. Войтович, М. Трусь, М. Джумаґа, Іл. Гришко, С. Стравняк, Іл. Ксьондзик, Ю. Перґалюк, Д. Безпалко, М. Таркевич, М. Сас, М. Прихідко, М. Косар, І. Гайдук, П. Дмитришин, П. Сеньків, А. Патра, П. Гурняк, П. Когут, П. Дроздовський; Ю. Юрченко 75 ц.; по 50 ц.: Д. Рубаха, Крушельницький, П. Швайка, Н. Семен, М. Мандзюк, Г. Шило, В. Матвіїв, Л. Білик, П. Зарецький, В. Андрущишин, С. Ґулявський, Н. Триш.

На Рідну Школу: Укр.-Амер. Демократичний Клюб $5; по $1: Я. Гумен, Д. Чорній, М. Костюк, В. Білик, Д. Микитинський, Г. Юськів; по 50 ц.: В. Кафка, Т. Мимрик, М. Головчак, П. Прокопович, В. Протиняк; по 25 ц.: Д. Мельник, П. Кіцул.

Но інвалідів: Д. Шалапай $2; Й. Кульчицький, І. Сорока по $1; А. Гірняк 50 ц.

На політичних вязнів: Українсько-Американський Демократинчий Клюб $5.

Коляда 2-го Від. МУН. Колядували: Е. Заблоцький, С. Ґорин, В. Холевка, Н. Бабак, Н. Лещук, М. Холевка, В. Кіцул, А. Патра, С. Холевка, Евс. Холевка. Зложили: о. С. Тиханський і тов. ім. Шашкевича по $5; по $2: І. Голида, І. Крупка, В. Яремчук, І. Заблоцький, Г. Бабак, М. Чупка, П. Ганиш, О. Курочка, В. Бурай, С. Федишин, А. Холевка, В. Смит, С. Ткачук, І. Рудька; Гр. Шеремета $1.50; по $1: Цебринський, М. Дорошенко, С. Кривіцький, А. Бабак, Д. Войтишин, П. Коліцький Д. Васько, С. Демьон, Брага, І. Костюк, Ж. Галендий, В. Марко, І. Кульчицький, Д. Цегельник, Т. Данилишин, І. Кардаш, М. Кулинич, В. Кушнір, М. Шаран, С. Торопа, М. Чорний, М. Ґайовський, П. Кухта, Ноґа, П. Кузь, В. Кіцул, Віктор Кіцул, Г. Кривіцький, О. Бркнець (?), С. Зола, М. Кривіцький, М. Довбуш, С. Хомен, А. Литвин, С. Теплецький І. Гук, В. Монастирський, Н. Гащуляк, Гр. Левко, Й. Морозовський, М. Рихлівський, Стефанюк, Ю. Шаловило, І. Чупка, П. Войтович, І. Чайківський, В. Мазур, пані Горемна, Й. Боднар, Д. Тихоліс, В. Палій; по 50 ц.: А. Шипа, М. Наюков, І. Шмонь, С. Кривіцький, Равський, Равський (на інвалідів), М. Стегна, І. Кривіцький, Н. Мулер, П. Танасюк, Ю. Ґордай (на інвалідів), Казановський (на інвалідів), Г. Брик, М. Миськів, Я. Прихідко, Л. Боднар, Кульчицький, Г. Васько, С. Зенюк, І. Кудла, Н. Прихідко, М. Полодюк, О. Шандак, Г. Шило, М. Мартин, Ю. Барна, А. Саєвич, Н. Хринівський, П. Шавінський, Й. Чайковський, Р. Рудик, Ю. Кривіцький; по 25 ц.: Ю. Грядовий, П. Стасюк.

ҐВІЛІНҐ, В. ВА.

Коляда.

Відділ 33 ОДВУ заколядував на визвольну боротьбу $25, які переслано до центральної управи ОДВУ.

БРУКЛИН, Н. Й.

На визвольну боротьбу.

Колядували члени: Павло Слободян, Григорій Волічицький, Михайло Кіт, Микола Сторожук і Андрій Гавришко. Зложили по $2: о. совітник Антін Лотович, Д. Висоцький; Н. Цебрівський $1.25; по $1: Д. Сенюта, М. Баглай, М. Поврозник, І. Курейко, А. Отимбрай, І. Малко, І. Була, Е. Стахів, Г. Сокол, Ю. Павчак, С. Лис, Т. Сорока, Д. Сметанюк, А. Гавришко, В. Токарський, Т. Карплюк, В. Палашук, П. Малицький, І. Тимошек, Гр. Волічинський, П. Дубовецький, С. Михайлюк, І. Завадовський, Т. Проць, Е. Біленький, Г. Бардак, М. Кіт, Д. Кмита, І. Костів, П. Когут, П. Дикий, М. Турко, П. Баран, Ю. Салмін, І. Копитко, І. Сенко, В. Вознаковський, В. Гагась, М. Запісоцький, Е. Пагут, І. Мудрик, В. Шеремета, В. Кіт, Е. Забавський, В. Кирило, Марія Крук, І. Дахновський, І. Пачковський, С. Копець, Н. Дзюран, І. Худий, Н. Сторожук, В. Костів, І. Роборецький, В. Савіцький, І. Кулявий, Г. Сидорко, С. Канюка, Т. Болак, Ю. Гудима, Лука Кісь, В. Симчишин, М. Костів, П. Слободян; по 50 ц.: І. Цюпа, Ева Волічинська, П. Тараска, І. Бішко, Д. Матіящек, Н. Ткач, Г. Романчук, Ф. Федак, А. Братковський; Н. Корчинський 25 ц. Разом $75.

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Коляда на інвалідів.

На святочній забаві в гром. Теодора і Параскевії Шимковичів зійшлися їх родина і приятелі та почали пригадувати Рідний Край і говорити про те, що тепер діється на рідних землях. Увага їх спинилася на українських інвалідах, які колись відважно наставляли груди під ворожі кулі, щоб забезпечити свому народові волю. Щоб тепер бодай вчасти облекшити їх тяжку долю, гості зложили між собою жертву на ту ціль. Жертвували по $1: Т. Шимкович, М. Білий, К. Малащук, В. Проць, М. Тиж, І. Бішко, Т. Проць; В. Сидорович 50 ц. Разом $7.50, які вислано через Обеднання на призначену ціль.

Іван Бішко.

ВОДЕРВЛИТ, Н. Й.

На інвалідів.

На річнім мітинґу бр. св. Миколая зібрані члени дискутували про ріжні місцеві справи, а притім не забули про тих наших борців, що наставляли колись груди перед ворогами в обороні своєї держави. Вслід за тим вони зложили свою жертву в сумі $8.30, які вислано через Обеднання на українських інвалідів.

Громадянин.

З ЯПОНСЬКИХ ОПОВІДАНЬ

ВОЛОСОК У ПЕЧЕНІ.

Кухар поставив печеню на стіл Бунка. У печені припадково знайшовся волосок. Бунко сердито змірив кухаря очима. Кухар отверто сказав:

— Справді, господарю чесний, три є мої провини...

Мій кухонний ніж гострий, наче меч; я по людськи краяв мясо, одначе не покраяв волоска.

Це моя друга провина...

Мясо добре спечене, а волосок не спечений.

Це моя друга просина...,

Про волосок я нікому не згадував, як приніс печеню на стіл.

Це моя третя провина...

Та може, чесний господарю, тут при столі твому сидить такий, що мене ненавидить і підкинув мені волосок у печінку.

Бунко розслідив справу докладно і справді знайшов винуватця. Зараз сказав його покарати смертю.

СЛУХАВ ІЗ ЗАМКНЕНИМИ ОЧИМА.

Коли Аото Фуджіоціма судив у суді чиюсь справу, примикав очі й ніколи не дивився сторонам у лице.

Ніхто не міг зрозуміти того. Раз хтось спитався його:

— Чому ви примикаєте очі, як говорите правду?

А він на те:

— Вважайте добре! Серце і лице людське ніколи не згоджуються. Є такі, що на перший погляд виглядають на збентежених, інші щирі й отверті і їм із лиця можна читати, що говорять правду, тим знову, що брешуть.

Тому заки хто із тих, що процесуються, отворить уста, я, судячи з їх верхнього вигляду, подумаю:

„Цей мусить бути добрий, а той злий, отже правда по боці цього, а неправда по боці того".

Так то, слухаючи голосу серця свого, можу дати себе легко обманути, коли переслухую сторони, і так часто видаю несправедливий присуд.

А таких випадків було в мене чимало. Тому, щоб на будуче таке мені не траплялося, щоб я ніколи не видав несправедливого присуду, коли переслухую сторони, все замикаю очі й ніколи не дивлюся в лице. Всеж таки добре нащурюю вуха, щоб чути, що мені каже дотична особа, і відповідно до того кожному визначую присуд по правді, як мені велить мій розум і совість.

Справді, кажуть, що колись на основі зверхнього вигляду тих, що процесувалися, видавали присуд, та мусимо признати й те, що були мудрі люди, які і без того легко вміли розсудити, де правда, а де неправда.

РОДИНА НЕТЯМУЩИХ.

Кіно-Но-Наоката, полковник першого полку цісарської прибічної ґвардії, був такий недотепний, що не вмів сказати ніодної звязкої, розумної думки.

Мав двох синів, що були справжнім батьковим образом.

Раз каже молодший брат старшому:

— Є чимало загадочного, брате, у світі, та найдивніше є народження і смерть Будди. А саме, як поясниш, що Будда помер пятнацятого дня другого місяця, а народився восьмого дня четвертого місяця?!

На це відповів йому старший брат ще геніяльніше:

— Як можеш таке белендіти, порожна голово! Коляб Будда був звичайною людиною, як і інші смертники, був би народився другого, а помер би четвертого місяця. Та що Будда мав справді божеську силу, то він не народився й не помер як усі смертні люди, лише насамперед помер, а щойно потім народився. Чи розумієш це? Будда це лише Будда.

Батько, що був у ждальні, почув цю незвичайно геніяльну думку свого старшого сина, здрігнувся із радощів, щиро приголубив його та сказав:

— Синочку, ти одинока радосте та прикрасо моя на цьому світі, ґратулюю тобі й запевняю тебе, що неминуче жде тебе велика будучнина!

ПОУКА ЖІНКАМ,

Скільки служби й не мала би жінка в хаті, сама мусить усе робити.

Її обовязком є: шити білля й одежу та прилагоджувати страву для свекра і свекрухи.

Чоловікові мусить вичистити одежу, мусить обмити діти та ввесь день доглядати хати, а не швендятися кудись, як муха без голови.

Головнож має вважати на служницю свою.

Бо служниці понайбільше зле виховані, вередливі, а в розмові дуже простакуваті.

Господині своїй обіцюють наповнити вуха проти її чоловіка, свекра, проти свекрухи та шурина (чоловікового брата), бо думають, що тим їй зробили велику прислугу.

Коли господиня нерозумна та сліпо вірить у глупе базікання своєї служниці, не буде добра в хаті.

Коли жінці чоловікова родина зпочатку чужа і жінка не довіряє родині, то через свою непривітність і глупу впертість утратить чоловікову любов і привязання.

Тому не сміє задля пустих підшептів своєї глупої служниці тратити прихильність свекра, свекрухи, шурина та жінки чоловікового брата.

У старину було в звичаю, що коли народилася дівчинка, кидали її на землю на цілі три місяці, на знак, що жінки створені для землі, а чоловіки навпаки, для неба!

Жінка мусить усе своєму чоловікові уступити знатніше місце, а собі лишити нижче.

Ніколи не сміє бути горда, хачби й була щось варта. Навпаки, коли їй хто докоряє, або зробить їй щось зле, не сміє оправдуватися або сперечатися, лише мусить признати та направити помилку свою. Тому теж мусить добре вважати і старатися, щоб на будуче на неї не сварили і її не ганили. Колиж усе таки хтось зганить її, мусить це приняти спокійно, без усякого відворкування та сердитости.

Коли так буде поступати, тоді певно житиме в добрій згоді з усією родиною й останеться в чоловіка до смерти, в хаті царитиме любов і мир.

У старій китайській*) книзі в поезії „Ше-Кін" відзеркалюється колишня рабська слухняність і залежність жінки на Сході:

„Як родиться чоловік,
На подушці хай він спить,
Хай в одязі гарнім ходить,
Скільки хоче кричить,
Нехай жезлом іграється,
Нехай ходить в сапянцях,
Цеж прийдешній цар чи принц"!

Навпаки:

„Коли жінка народиться,
Хай лягає на землі,
Хай у дранку вдягається,
А черепям іграється,
Бо із неї нема ні добра ані зла,
Її журба вся про харч і про чай,
А девята журба через неї батькам"!

*) Японці приняли старокитайську культуру. Таке становище жінки в Японії, як у повищій „Поуці", було давно; тепер японки здобули повноправність із мужчинами.

У суді.

Суддя: — Як довго той чоловік сидів при вашім столі?

Свідок: — Аж я випив моє пиво.

Суддя: — Чи не моглиб ви того точніше означити?

Свідок: Так, було того пива пів літри.

ТАРЗАН НА РОЗШУКАХ.

(72)

Після того члени гурту розбрились і почали готовитись до подорожі. Всі члени старалися зменшити свої клунки, щоб лекше було продиратися крізь гущу нетрів. Тільки князь Сборов не викидав нічого, а все дочиста поскладав у свої чотири валізки. Після цього він приказав Тибсові ці валізки нести. „Здається, що я всіх не могтиму нести", промовив Тибс.

„Коли ти всіх не можеш нести, то скажи Анеті, щоб вона взяла від тебе малу валізку", сказав князь. Це знов вкололо вибухливого Бравна до живого і він висипався: „Анета не буде нести твоїх пакунків, ти сконку! А коли Тибс захоче їх нести, то він є останній дурень!" „Я... я погоджуюся з вами, пане Бравн", промовив боязко Тибс і опустив валізки на землю.

Тепер Сборов попав у скажену лють. Він прибіг до Тибса і почав визивати його образливими словами: „Ти, ти нікчемний наємнику, я...". „Не говоріть далі, пане" промовив зрівноважений Тибс. „Я знаю, що ви хочете сказати, але це вам не поможе. Я відмовляюсь нести ваші пакунки, бо я вам виповідаю дальшу службу. Відтепер я не є ваш льокай".

„Та вже годі", закликала знетерпеливлена Джейн. „Ви, князю, візьміть із собою тільки одну пару черевиків і кілька пар панчіх і це покищо вистарчить вам". Після цього Джейн станула на чолі цеї валки і попровадила ціле товариство в напрямі сходу. Їй так видалося, що це найкращий шлях. Та це був шлях найнебезпечніший, що крив багато несподіванок.